

tens Vedkommende. Efterat imidlertid det Sty- stem eller de Grundfætninger, der i saa Henseende ere blevne gjorte gjældende fra Rigsdagens Side — og for mit Vedkommende behøver jeg ikke at tilføie med fuld Føie — ere trængte ind i Administrationen, og efterat de Spørgsmaal, om hvilke der kunde være Tale, ved en Række særlige Love, der ialtsald gjælde indtil videre, ere blevne afgjorte, er derved Tallet bethdeligt indskrænket af de Summer, hvorom der kan være Tale om noget Mere eller Mindre, og ligeledes er Tallet af de Summer, som ikke ligefrem ere en correct Anvendelse af gjældende Bestemmelser, meget ringe. Da der nu ogsaa ved deres Fastsættelse ved Finantslovens Udarbeidelse lægges det samme oeconomiske Hensyn til Grund, som Rigsdagen har søgt at gjøre gjældende, saa er det et ligefremt fornuftigt Resultat deraf, at de Ting, ved hvilke der kan være Spørgsmaal om Ramp imellem Regjeringen og Rigsdagen, indskrænkes til meget Lidet, og at vi saaledes mere og mere nærme os det, som jeg vilde betragte som den ideale Tilstand — der ganske vist ligesaa lidet kan naaes her, som nogetsteds i Verden — nemlig det Resultat, som jeg vilde finde det mest tilfredsstillende ved Finantslovens Behandling, at Thinget efter moden Overveielse af alle dens Enkeltheder fuldstændig og uden Forandring kunde tiltræde den.

Forsaaavidt der blev rettet et Spørgsmaal til mig om, hvorvidt jeg vilde være villig til at medvirke til, at de Bilag, der følge med Finantsloven, for Fremtiden maatte blive endnu fuldstændigere, end det allerede nu er Tilfældet, kan jeg kun paa et saa almindeligt Spørgsmaal give det ganske almindelige Svar, at det fremdeles som hidtil vil være Ministeriets Bestræbelse at give dem saa fuldstændig som muligt, det vil sige, meddele enhver Oplysning, der er nødvendig, for at forstaae ikke blot de Spørgsmaal, hvorom der handles, men tillige de Motiver, der have ledet Regjeringen ved dets Forslag. Jeg troer paa den anden Side, at man kun behøver at bringe i Erindring, at de fleste Spørgsmaal ere endelig afgjorte ved bestaaende Love, og naar desuagtet Bilagene til denne Finantslov udgjøre et saadant tykt Bind som det, jeg her holder i min

Haand, tør jeg forudsætte, at det ikke er Meget, der staaer tilbage at gjøre, ligesom jeg ogsaa haaber, at det vil finde Anerkjendelse fra Udvalgets Side, at med den største Hurtighed og Oprigtighed ere til enhver Tid de yderligere Oplysninger, man under Sagernes Behandling har ønsket, blevne tilveiebragte.

Jeg skal nu tillade mig at omtale et Par særlige Punkter, som her foreligge, og da med den ærede Ordfører være enig i, at de fire første ere af en reen formel Natur og navnlig kun fremhæve, at den under den anden Post omhandlede Sum af 200 Rd. naturligtvis ikke er udbetalt til Vedkommende, men det er ligesaa selvsølgelig, at der vil tilkomme hans Eftermand, saafremt der ikke da ligeledes maatte være den Grund tilstede, som har gjort, at Ministeriet ligesaa fuldt som Rigsdagens Udvalg har været paa det Rene med, at den for Diebliffet ikke kunde udbetales. Der foreligger altsaa i saa Henseende ikke egentlig nogen Retelse, men kun et formelt Spørgsmaal om, hvad der er det Rigtigste, enten at opføre eller ikke at opføre Beløbet paa Finantsloven, hvorom jeg imidlertid ikke skal gjøre nogen Udtalelse. — Jeg skal med Hensyn til, hvad der er opført i Betænkningen under Nr. 7, bemærke, at jeg er aldeles enig baade med min ærede Formand i Ministeriet og med Udvalgets ærede Ordfører i, at det er den correcteste Maade at fastsætte de omhandlede Summer paa, nemlig at bringe i fast Lønning de Indtægter, der paa flere Steder have af Embedsjord, saaledes at Jorden bliver taget og Renten af den derved fremkomne Sum regnet til Afgang i Gagen, hvilket ogsaa er den Fremgangsmaade, der er fulgt af Ministeriet. Ved den Affortelse, der er foreslaaet med Hensyn til Ribe Amtmand, skal jeg ikke dvæle, da det er uden Betydning i finantsfiel Henseende; dog tør jeg forudsætte, at den paagjældende Amtmand har søgt at faae den Jord, som der ikke kunde være Tale om, at han kunde drive selv, gjort saa indbringende som mulig, og hvis han altsaa ikke kan faae den bortleiet til en høiere Sum, kommer han til at lide en Afgang af 33 Rd. i den ham ved Lov tilstaaede Løn. Jeg finder, at dette er Noget, hvori han maa finde sig, forsaavidt det ærede Thing skulde gaae ind paa Udvalgets